

ДУМИ НА БЛАГОДАРНОСТ

Димитриос В. ГОНИС (Атина)

Лично аз не забравям, че по някакво съвпадение съдбата ми се свърза с България и аз това го приемам като Божие благословение. Патриарх Калист, с чието книжовно дело трябваше да се занимавам, е съставил житията на преподобните Григорий Синаит и Теодосий Търновски, второто от които е запазено само в среднобългарски превод. Изследователската ми работа ме накара да дойда за една година в България, да науча български език и да работя изследователски с проблемите на житията на преподобните Теодосий и Григорий и със старославянския превод на „Учително евангелие“, което в някои славянски ръкописи се приписваше на Калист. Пред мене тогава се отвори един нов свят. Това беше Търновската книжовна школа със своето първо и второ поколение изследователи. Същевременно установих и една нова интересна област за проучване — българо-византийските отношения, които са продължили дори и по време на турското господство, само че те тогава са получили едно ново измерение: не са били двустранни, а едностранни. Гърците започват да изразяват интерес към светците от български произход (свети Йоан Рилски) или към светци, чиито мощи са били пренесени в България (преподобна Параскева, преподобна Филотея), или пък към светци, чиито жития са били съставени от представители на Търновската книжовна школа (Григорий Цамблак, автор на житието на свети Йоан Нови Бялградски). После интересът ми към България, Църквата ѝ, светците и книжовниците ѝ се разшири, затова и в трудовете ми се появяват светите Кирил и Методий, Климент и Наум, Ромил, българските книжовници свети Евтимий Търновски, Григорий Цамблак, Черноризец Храбър, Иван Селимински и Петър Берон, както и църковната история на България от началото до наши дни.

Днес съм дълбоко развълнуван, че университетската общност на Велико Търново ме почита със Евтимиевата награда. Същевременно тази чест е изненада за мене, защото Евтимиевата награда ми се дава за изследователските ми занимания с въпроси, които представят интерес за

България (българо-византийски отношения, българистика, св. Евтимий Търновски) и за подкрепата ми за български колеги и студенти в Атина. Лично аз смятам, че не съм направил нищо повече от онова, което е трябвало да направя. Затова съм длъжен да повтора думите на нашия Господ: „Аз съм раб, негоден; извърших онова, което трябваше да сторя“. Истината е, че не направих всичко онова, което бях длъжен да направя — трябваше да сторя много повече, за да изразя по този начин обичта си:

— към Българската църква за гостоприемството ѝ по време на първите ми изследователски стъпки;

— към колегите ми от Великотърновския университет за обичта им и за поканите им да участвам в симпозиума „Търновска книжовна школа“;

— към българските колеги за подкрепата им в моята работа;

— към българските научни списания за публикуването на мои изследвания.

Благодарение на вашата обич аз можах да извърша това, което съм извършил, и да стана това, което съм станал. Затова ви благодаря и съм ви признателен, особено за днешната чест, която ми оказвате и която е израз на преизобилната ви обич към моята личност и дело.